

PETER VON KANT

François Ozon. 2022

1018

ESTREA EN NUMAX: 14.10.2022 | V.O.S.E. | 85 min | +12

Peter von Kant é un director de cinema de éxito. Vive co seu asistente Karl, a quen lle gusta maltratar e humillar. Sidonie é a gran actriz que foi a súa musa durante moitos anos. Ela é quen lle presenta a Amir, un aposto mozo de escasos recursos. Peter namora de Amir ao momento e ofrécelle aloxamento no seu apartamento e axudarlle a entrar na industria do cine. O plan funciona, pero canto adquire sona, Amir rompe con Peter, deixándoo só para enfrontarse cos seus demos.

Adaptación libre de As amargas bágoas de Petra von Kant de Rainer Werner Fassbinder.

«Unha delicia queer»

Carlos Loureda, FOTOGRAMAS

Declaracións do director:

«Saín do pequeno teatro de marionetas de Fassbinder para encarnar personaxes de carne e óso»

Fassbinder é un director cuxo traballo, filosofía e visión do mundo sempre me perseguiron. En canto á súa increíble enerxía creativa, fascíneme e segue sendo un exemplo a seguir na miña maneira de traballar. Levaba moito tempo pensando nunha adaptación *d'As amargas bágoas de Petra von Kant* (Rainer Werner Fassbinder, 1972), pero non me atrevía a dar o salto, a abordar unha película de culto. As miñas ganas de adaptar un texto, que se converteu nun clásico do teatro contemporáneo, viuse reforzado polo traballo de directores de teatro actuais, como Thomas Ostermeier, Krzysztof Warlikowski ou Christophe Honoré, que puxeron en escena textos clásicos cunha gran liberdade, reinventándoos e desacralizándolos con elementos modernos e as súas visións persoais.

En realidade, quería rodar unha versión *d'As amargas bágoas de Petra von Kant* coa que puidese identificarme de forma máis directa. De aí a elección de deixar o mundo da moda e cambialo polo mundo do cinema e converter ao xénero masculino os tres personaxes principais, sobre todo porque tiveron a intuición de que este texto era en realidade un autorretrato, centrado nunha das historias de amor apaixonado de Fassbinder. Juliane Lorenz, a súa última compañeira, a quen coñezo desde a miña adaptación de *Pingas de auga sobre pedras quentes* (2000), confirmou a miña intuición: n'*As amargas bágoas de Petra von Kant*, Fassbinder transpuxera a súa infeliz historia de amor cun dos seus actores favoritos, Günther Kaufmann, a unha historia de amor lésbico entre unha deseñadora de moda e o seu modelo.

A partir de aí, a forma de revisitar este texto quedoume clara: transformar o personaxe de Petra nun home, Peter von Kant, e convertelo en director. Iso permitíame falar de Fassbinder e, por efecto espello, tamén de min. Había que traizoar a Fassbinder para reencontralo mellor e reencontrarme eu mesmo nunha historia universal de paixón amorosa, máis actual que nunca, cuestionando as relacións de dominación, control e submisión na creación, a relación musa/pigmalión...

Fassbinder escribiu este texto para o teatro e dirixiuno para o cinema en 1972, cando só tiña 25 anos. Acababa de descubrir as melodramas hollywoodenses de Douglas Sirk e rodou a súa obra sobre a dependencia afectiva e a imposibilidade de amar nunha relación de igualdade, utilizando todos os artificios teatrais e manierismos cinematográficos.

No traballo de adaptación, reducín o texto e simplifiquéi os diálogos que ás veces son moi literarios. Quería que se producise unha identificación forte cos personaxes, que penetrásemos de forma máis inmediata na historia, cunha teatralidade máis francesa, case de vodevil. Tamén hai un lado vodevil en Fassbinder, pero tratado ao estilo brechtiano, cun efecto de distanciamento. Quería resaltar a forza emocional do texto, que a miña posta en escena tivese unha parte de humanidade, de emoción nos personaxes. Quería saír do "pequeno teatro de marionetas" de Fassbinder para encarnar personaxes de carne e óso. Na obra de teatro e na película, as bágoas amargas son artificiais e isto outórgalles unha gran beleza tanto teatral como cerebral, pero o meu obxectivo era tratar de facelas máis reais para os espectadores de hoxe. Que esas bágoas fosen compartidas e non só admiradas.

É posible que o meu Peter Von Kant sexa máis optimista que o de Fassbinder. É certo que Peter acaba só e illado, pero a súa mirada está aberta ás súas películas, á imaxinación, á ficción. A creación e o cinema salvan a Peter. Tamén tiveron en conta esa crítica que adoitan facerme: "Non vives, só fas películas..." Pero facer cinema é vivir. De feito, é vivir máis intensamente!